

РЕШЕНИЕ

№ 950

гр. София, 15.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 09.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **10848** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДв.П/.

Образувано е по жалба от Х. В. В. с адрес – [населено място],[жк][жилищен адрес] , ет.б, ап.9, чрез адв.Т. П. с адрес за призоваване – [населено място], [улица], офис 5 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 4391/08.11.2022г., издадена от С. А. на длъжност мл.автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на основание чл. 171, т.2а “а“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка –прекратяване на регистрацията на МПС с регистрационен № LG60RSU, собственост на Х. В. В., за срок от 6 месеца.

В жалбата се излагат аргументи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправни разпоредби на ЗДвП, както и в несъответствие с целта на закона. Моли се тя да бъде отменена.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. От процесуалния му представител –адв.Т. П. са представени писмени бележки, с които поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски в размер на 410 лева.

Ответникът – младши автоконтрольор в ОПП-СДВР – в съдебно заседание не се явява и не се представлява. Не изразява становище по жалбата, прави възражение за

прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 08.11.2022г. в [населено място], жалбоподателят В. управлявала лек автомобил С. с рег. № LG60RJU по [улица]в посока от [улица]към [улица], като в района на кръстовището с [улица]поради несъобразена с атмосферните условия и пътната настилка скорост на движение, реализира пътно –транспортно произшествие със спрелия пред нея лек автомобил „Ф. Сило“ с рег. [рег.номер на МПС] . На мястото на настъпилото пътно –транспортно произшествие е извършена проверка от органите на МВР, въз основа на която бил издаден АУАН серия GA № 802158/08.11.2022 г. за нарушение по чл. 20 ал.2 от ЗДвП и чл. 162 ал.1 3 от ЗДвП. При проверката жалбоподателят е представил СУМПС, издаден от Кралство Великобритания, в акта не е посочен номера и датата на издаване на СУМПС.

Въз основа на АУАН е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 4391/09.11.2022 г. от младши автоконтрольор в 1-ва група, 1-ви сектор в СДВР-ОПП, с която на Х. В. В. е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – „прекратяване на регистрацията на МПС С. с рег. № LG60RJU за срок от 6 месеца“, като са отнети СРМПС № 4258612 и 2 бр. рег. табели № LG60RJU

В съдебното производство са приети, приложените по административната преписка писмени доказателства: издадения АУАН серия GA № 802158/08.11.2022г., документи за регистрацията на автомобила в Кралство Великобритания, протокол за пътно –транспортно произшествие, скица към него, декларации от участниците в пътно –транспортното произшествие; заповеди за компетентност на издателя на процесната заповед за налагане на ПАМ, справка картон на водача Х. В. В..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от административно наказващият орган, съобразно преследваната от закона цел.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от

ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 812з-1524/09.12.2016 г. министърът на вътрешните работи е определил да осъществяват контрол по ЗДвП главна дирекция „Национална полиция“, главна дирекция „Гранична полиция“ и ОД на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР са определени да прилагат принудителни административни мерки по ЗДвП – полицейски органи по чл.142 ал.1 т.1 от ЗМВР. Видно и от Заповед № 513з-4158/01.06.2016г. на Директора на СДВР, С. С. А. /издателя на оспорената заповед/ е преназначен на длъжност младши автоконтрольор I степен в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Съдът счита, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Заповедта е издадена в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, формално са посочени фактическите и правни основания за издаване на акта, като изцяло административния орган се е позовал на издадения АУАН.

В хода на проведеното административно производство са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са довели и да материална незаконосъобразност на административния акт. В оспорената заповед е цитирана разпоредбата на чл.171 т.2а б.“а“ от ЗДвП, като са изброени всички възможни хипотези, а именно: водач, в качеството му на собственик на МПС, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. Не е посочено конкретно коя от алтернативно изброените хипотези е възприета от административния орган в настоящия случай, който факт несъмнено води до нарушаване правото на защита на жалбоподателя и невъзможността му да разбере, фактическите и правни основания въз основа на които е наложена принудителната административна мярка. Допуснатото съществено нарушение на административнопроизводствените правила е самостоятелно основание за отмяна на административния акт.

От приложените доказателства по делото безспорно се установява, че на посочените в оспорената заповед дата и място, Х. В. В. е управлявала лек автомобил „С.“ с рег. № LG60RJU, с чуждестранно национално свидетелство, издадено от Обединено Кралство Великобритания без посочен номер и дата на издаване.

По делото административния орган в нарушение на чл.35 от АПК не е изяснил всички факти и обстоятелства, свързани с валидността на свидетелство за управление на МПС на жалбоподателя В., кога е издадено, до кога е валидно, не е отчет фактите и данните съдържащи се в справка картон на водача, относно статуса на СУМПС, издаден от компетентните органи на МВР.

Спорният въпрос по делото е дали това свидетелство за управление на МПС е валидно, във връзка с приложението на разпоредбата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, която предвижда, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство,

когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. По аргумент от изложеното, СУМПС на български гражданин, издадено в чужбина е валидно при следните алтернативно предвидени хипотези: 1. негов издател е държава, договаряща по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. издадено е от държава, договаряща по договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, б. "а" от него; 3. СУМПС е придружено от легализиран превод на български език; 4. СУМПС е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. СУМПС е издадено от държава-членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по споразумението за Европейското икономическо пространство или от Конфедерация Швейцария.

В конкретния случай липсват доказателства конкретно кога и с какъв срок на валидност е издаденото чуждестранно национално свидетелство. Безспорно е само, че то е издадено в Обединено кралство Великобритания, както и, че свидетелството е било издадено към момента на проверката, осъществена на 08.11.2022 г. на водача В.. В случая СУМПС на жалбоподателя е издадено на 18.01.2017г. / по твърдения в жалбата/ от Обединено кралство Великобритания и е със срок на валидност – 17.01.2027г. /отново по твърдения в жалбата/ В този смисъл може да се направи заключение, че към момента на издаването му, не е влязло в сила Споразумението за оттегляне, публикувано в Официален вестник на ЕС на 31.01.2020 г. Съгласно Споразумението, правото на Съюза ще продължи да се прилага за О. кралство и на територията му за "преходен период", продължаващ до 31 декември 2020 г. Споразумението за оттегляне е издадено в преходния период и правото на Съюза се прилага за О. кралство в този преходен период, поради което свидетелството за управление на МПС е приравнено на издадено от държава-членка на Европейския съюз. СУМПС съответства напълно на приложение № 1 към Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 20.12.2006 г. относно свидетелствата за управление на превозни средства. По силата на Споразумението за оттегляне Директива 2006/126/ЕО е приложима и в Обединено кралство Великобритания до края на преходния период - 31.12.2020 г. От това следва, че до 31.12.2020 г. страните-членки на ЕС и Обединено кралство Великобритания взаимно признават, издадените от тях СУМПС.

Преценката за валидност на СУМПС, издадени от Обединено кралство Великобритания преди 31.12.2020 г., със срок, изтичащ след тази дата, е предоставена на всяка отделна държава – членка на ЕС. В този смисъл е Известие относно пътуването между Европейския съюз и О. кралство след края на преходния период от 02.12.2021 г., общодостъпно на адрес: https://ec.europa.eu/info/sites/default/files/file_import/travelling_bg_7.pdf в т. 6. 1 от същото е препоръчано на притежателите на свидетелства за управление на МПС от О. кралство, които планират да шофират в Европейския съюз, да се свържат с отговорните органи на държавата членка във връзка с правилата за признаване на свидетелствата за управление на МПС. На официалната електронна страница на Министерство на вътрешните работи на Република България, в раздел Брекзит/ <https://www.mvr.bg/>, е общодостъпна информация, според която след изтичане на преходния период в

Република България СУМПС, издадено от О. кралство, ще бъде признавано като СУМПС, издадено от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г. и отговарящо на изискванията на приложение № 6 към нея.

Република България в действащото си законодателство липсва разпоредба, която да изключва валидността на издадените преди 31.12.2020 г. от Обединено кралство Великобритания СУМПС, чийто срок все още не е изтекъл. Напротив в съответствие с Известие относно пътуването между Европейския съюз и О. кралство, след края на преходния период и в изпълнение на принципите за последователност и предвидимост по чл. 13 от АПК, компетентният и орган – Министерство на вътрешните работи е огласил публично, че тези СУМПС ще се третират като издадени от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968г. и отговарящи на изискванията на приложение № 6 към нея. Посоченото изпълва едно от алтернативно предвидените условия на чл.162, ал.1 от ЗДвП за признаване валидността на СУМПС, издадено от друга държава.

В процесния случай свидетелството за управление на МПС на лицето, управлявало автомобила на дружеството жалбоподател, е издадено от Обединено кралство Великобритания преди края на 2020 г., затова по силата на Споразумението за оттегляне, Известие относно пътуването между Европейския съюз и О. кралство след края на преходния период и официално обявление на МВР, по силата на чл. 13 от АПК и на основание чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, то представлява валидно свидетелство за управление на МПС за категориите, посочени в него, на територията на Република България.

Предвид изложеното, настоящият състав намира, че не е била налице предпоставката на чл. 171, т. 2А, б. "а" от ЗДвП за издаване на оспорената заповед. Същата е материално незаконосъобразна и следва да се отмени.

За пълнота следва да се посочи, че в случая е налице и още едно основание за отмяна на процесната Заповед. Както вече се посочи съгласно чл. 162, ал. 1 от ЗДвП българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната.

От данните в оспорената заповед не става ясно от кой момент административният орган е приел, че водачът е влязъл в страната, за да се приеме, че е изтекъл срокът, визиран в чл. 162, ал. 1 от ЗДвП. От страна на административния орган не са ангажирани доказателства в тази насока. Фактически констатации за това изцяло липсват.

С определение на съда от 05.01.2023 г. изрично е указано на ответника, че негова е тежестта да установи фактическите основания, посочени в акта и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Процесуалното му бездействие, обусловило констатираната доказателствена непълнота, сочи незаконосъобразност на упражненото властническо правомощие, тъй като остава недоказано наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ, поради което същата следва да бъде отменена.

С оглед изхода от спора и на основание чл. 143, ал. 1 от ЗДвП в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените от него съдебни разноски – 400 лв.

адвокатско възнаграждение и 10 лева, платена държавна такса. Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, е неоснователно.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III-то отделение, 61 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 4391/08.11.2022г., издадена от С. А. на длъжност м.автоконтрольор в 01 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на основание чл. 171, т.2а “а“ от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка –прекратаване на регистрацията на МПС с регистрационен № LG60RSU, собственост на Х. В. В., за срок от 6 месец и са отнети СРМПС № 4258612, както и табели с рег.№ LG60RSU.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на Х. В. В. ЕГН [ЕГН] сумата от 410 лв. /четирисотин и десет лева/., представляваща направени съдебни разноски.

Решението, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: